

Имало единъ сиромакъ човѣцъ. Той работѣлъ, трудѣлъ се, ала все си билъ сиромакъ.

Срещнала го веднажъ баба Марта. Попитала го:

— Защо си опасалъ тоя червенъ поясъ, човѣче?

— Защото нѣмамъ други. Ала и да имахъ, пакъ тоя щѣхъ да опаша. На първия день на баба Марта червено се носи. Баба Марта червено обича. И на децата връзватъ червени мартеници презъ нейния месецъ — да сж здрави и румени. Тя и на мене болно детенце оздрави, та я почитамъ като светица. Всѣка година, щомъ пристигне, службица ѝ служа — за здраве.

— Живъ и здравъ да си, човѣче. И челядъта ти да е жива и здрава! Азъ съмъ баба Марта. Загдето така ме почиташъ, съ голѣмо богатство ще те сдобия. Ала ще ме слушашъ.

— Ще те слушамъ, какъ нѣма да те слушамъ, — рекълъ човѣкътъ.

Тогава Марта му казала:

— Като дойде лѣто, собирай бодили по полето. Цѣло лѣто това да ти е работата. Кога дойде моятъ месецъ, азъ ще дамъ такъвъ дебелъ снѣгъ и такъвъ студъ, та ще почне добитъкътъ да мре отъ гладъ. Ще дойде при тебе търговецъ съ много овце. Ще ти дава за бодлитъ много пари, да си храни съ тѣхъ овцетъ. Не му